

Kvennablaðið kost-
ar 3 kr. innanlands
erlendis kr. 3 60
(1 dollar vestan-
hafa) $\frac{1}{2}$ verðsins
borgist fyrirfram, en
 $\frac{1}{2}$ fyrir 15. júlí.

Kvennablaðið.

Uppáðgu skrifleg
bundin við ára-
mót, ógild nema
komin að til át-
get. fyrir 1. okt
og kaupandi hafð
borgað að fullu.

24. ár.

Reykjavík, 31. sept. 1918.

N 9.

Launakjör kvenna.

I.

Hvarvetna í heiminum, þar sem konur hafa fengið pólitískan kosningarrétt verða launakjör kvennanna fyrsta málið, sem þessir nýju kjósendur fara að beita sér fyrir að breyta. — Alstaðar segjum vér, nema á Íslandi. Hér eru konurnar svo óeigingjarnar og göfuglyndar að þeirra *eigin lífskjör* skifta þær ekki neinu. Að minsta kosti gera »foringjarnir« ekki mikið til að bæta þau fyrir heildina af konum.

Öðruvísi fara enskar konur að. Þrátt fyrir styrjöld og stríð, og allskonar áhyggjur, sorgir og vandræði í landinu þar af leiðandi, þá hefja þær þó baráttuna fyrir bættum lífskjörum sínum. Konurnar, sem vinna í vopnaverksmiðjunum heimta sömu laun og karlmenn fyrir sömu störf. Og þær halda kröfum sínum svo fast áfram, með tilstyrk kvenfélaga og leiðandi kvenna, að þær hafa mál sitt fram.

Sama er að segja um konur, sem gengið hafa inn í aðrar atvinnugreinar. Þær koma frá öllu landinu, frá hinum ólíku heimilum, jafnt æðri sem lægri, auðugar konur, blásnaðar konur, — þessi »kærleiks her kvenna«, sem Englendingar sjálfir segja að standi bak við vopnaða herinn og vinni með sinni ósérplægnu þjónustu í þarflir fósturlandsins að fullnaðar sigrum á orustusvæðinu, ekki síður en karlmennirnir.

En þrátt fyrir það þó tilfinningar ensku kvennanna ekki síður en kvenna annara þjóða, eigi sinn stóra þátt í fórnfýsi þeirra og aðstoð, á þeim hörmunga tímum, sem nú hafa dunið yfir þjóðirnar, þá gleyma þær þó aldrei skyldum sínum við sjálfar

sig og kynsystur sínar. Þær gleypa ekki við öllum þeim atvinnugreinum, sem þeim hafa opnast með einhverjum auðvirdilegum lágmarks launum. Nei þær heimta sömu laun fyrir sömu vinnu og karlmennirnir höfðu. Og þær heimta að launin hækki jafnt við þær, eins og þá.

Og ensku karlmennirnir hafa nú tekið þessum kröfum sem góðir félagar. Þegar t. d. kvensporvagnstjórar, og járnbrautavagnstjórar, bílstjórar o. s. frv. gerðu samtök um verkfall, ef þær fengu ekki jöfn laun og sttétarbræður þeirra, þá stóðu karlmennirnir sem góðir félagar við hlið þeirra. Þeir gerðu kröfur stéttarsystra þeirra að sínum kröfum og hótuðu að leggja niður vinnuna ef launin yrðu ekki jöfn fyrir alla í þessari stétt, sem höfðu sömu störfum að gegna, hvort sem það væru konur eða karlar. Og á þann hátt fengu þær kröfum sínum fullnægt.

Þá hafa ensku kenslukonurnar hafist handa til að bæta sín launakjör. Eins og víðar í heiminum hafa þær átt því að venjast að vinna sömu störf og karlmennirnir, en fá þó ekki nema lítinn hluta af launum móts við þá, sem þær ekki gátu lifað á. Þær hafa eitt stórt sambands kenslukvennafélag fyrir allt landið, og það hefir hafið baráttuna fyrir því að bæta laun kenslukvenna. Stefuskrá þeirra og krafa er sú sama og annara kvenna: »Sömu laun fyrir sömu vinnu haanda bæði konum og körlum«.

Hið stóra félag þeirra, »National Union of Teachers« valdi í vor konu þá, er miss Conway heitir fyrir formann, og hún hefir einskis látið ófreistað að fá bætt kjör stéttarsystra sinna. Nefnd hafði verið áður, sem fékst við að búa til frumvarp um laun alþýðukennara, og þar var þeirri grundvallar-

reglu fylgt, sem þó ekki hafði verið fóst áður, að laun kenslukvenna skyldu vera lægri en laun karlkennara. Bæjarstjórnin í London átti fyrst að fjalla um þetta mál. Hún varð þess þá fljótlega vís að hér stóðu konur á móti, sem vöktu yfir hagsmunum sínum. Kenslukonurnar höfðu ekki fengið pata af frumvarpinu fyrir en örfáum dögum áður en bæjarstjórnarfundurinn átti að taka það til umræðu, og ályktunar. En þær notuðu tímann vel, þótt stuttur væri. Mótmælum og flugritum rigndi frá þeim yfir bæjarstjórnina. Og daginn áður en fundurinn átti að haldast um kvöldið, söfnuðust kenslukonurnar þúsundum saman fyrir framan fundarhúsið, og héldu þar skörulegan mótmælafund. Árangurinn var sá, að bæjarstjórnin neitaði þessu grundvallarlaunaskilyrði: — að launin væru lægri fyrir kenslukonur en karlmenn, sem væru kenningarar í sömu greinum — og sendu frumvarpið aftur til nefndarinnar. — Lengra var málið ekki komið er síðast spurðist. — En konurnar voru líka nýlega orðnir kjósendur. —

En kenslukonurnar hafa ekki lagt málið á hilluna þótt það sé ekki komið enn þá aftur til úrslita atkvæða bæjarstjórnar og þings. Þær hafa síðan haldið afarfjölmennan fund um þetta efni í Alberts-Hall. Kvennablaðið »The Common Cause« segir að menn hafi orðið hálfhissa á þessari framsókn kenslukvennanna. Það liti út, sem nú hafi þær loksins fundið sjálfar sig, og tilfinningin vaknað hjá þeim allt í einu fyrir réttindum þeirra — og skyldum. Alt of lengi hafi þær fórnað fjárhagslegum hagsmunum sínum og þjóðfélagslegu áleti, með því að kenna nemendum sínum fyrir smáarlaun. Nokkuð svo veraldlegt, sem það, að krefjast sanngjarnra og sæmilegra launa fyrir tíma sinn og krafta, hafi ekki komist í þeirra höfuð. En stríðið, sem hafi jafnað allt og gert það mögulega ómögulegt, og kröfurnar frá öðrum starfandi konum, hafi loks komið kenslukonunum til að hefjast handa í flokki, til að gæta hagsmuna sinna. En það séu ekki ein-

ungis þeirra eigin hagsmunir, heldur hafi þær einnig, sem skylda þeirra var, gert sig samábyrgjandi með öllum þeim starfandi konum, sem krefjast sömu launa fyrir sömu vinnu, bæði fyrir konur og karla, því launakjör einnar stéttar hafi aftur áhrif á laun annarra kvenna. —

Sama stefna kemur í ljós hjá konum annarra þjóða. Franskar konur sendu áskorun til allra þeirra þjóða, sem stóðu í alþjóðakosningarréttarsambandinu I. W. S. A., að taka einkum þetta atriði, »sömu laun fyrir sömu vinnu handa körlum og konum«, á stefnuskrá sína. Það var eitt af þeim málum, sem Samband norrænna kvenna ákvað, á fundinum í Stokkhólmi, að beita sér fyrir. Í því Sambandi erum vér islenzku konurnar, gegnum Kvenréttindafélag Íslands og Hið islenzka kvenfélag, og því vitanlega skyldar að láta oss þau mál varða, þótt ekki væri vegna annars en ákvæða fundarins og sambandslaganna, sem vér höfum samþykkt fyrir vort leyti og undir gengist. (NL).

Utan úr heimi.

Frá Englandi berast þær fregnir, að þar sé væntanlegt frumvarp um pólitískt kjörgengi enskra kvenna, þegar parlamentið komi saman í haust. Eins og víðar hefir átt sér stað, fylgdi það ekki með pólitískum kosningarrétti, sem konurnar fengu þar í fyrravetur. Auðvitað eru konurnar allar þessu mjög fylgjandi og vinna eftir meitti að góðum endalokum þess máls. Hið stóra landsfélag enskra kvenna hefir ákveðið, að hefja öfluga »agitation« í þessa átt, ef frumvarpið verður tekið fyrir í Parlamentinu, sem konur vænta fastlega, einkum ef nýjar kosningar fara fram í vetur, sem heyrst hefir að stjórnin hafi ákveðið. Sömuleiðis hafa kvenréttindafélögin ákveðið að senda nefnd kvenna til að tala við stjórnina.

»Sömu laun fyrir sömu verk«. Verkfall kvenna, spurvagnsstjóra og bílstjóra, hófst 17. ágúst sl. Eftir 2—3 daga ráðstefnu, sem ekki hafði neinn árangur, lögðu þær niður vinnuna. Í fyrstu tóku þær ekki allar þátt í verkfallinu, en smám-

saman bættust þær við, sem ekki tóku í fyrstu þátt í því, svo varla varð nokkurn sporvagn eða bíl að sjá í London. Og þar við bættist svo, að margar konur, sem voru járnbrautarvagnstjórar komu með. Allir karlmenn, sem voru vagnstjórar, voru þeim fylgjandi, og sögðu að það væri ekki rétt að stúlkurnar hefðu minni laun en þeir, fyrir sömu verk, og meir en helmingur þeirra lagði líka niður vinnuna. Í þrjá daga var allt í vanda og vitlessu.

Deiluefnið var, að stúlkurnar vildu fá 5 shillings launauppbót um vikuna, eins og karlmennirnir. Eftir 3 daga var málinu vísað til Framleiðslunefndarinnar og stúlkurnar tóku aftur upp vinnuna. 30. ágúst var auglýst að verkfallið væri upphafið til fulls með fullum sigri fyrir stúlkurnar, þær fengu sína launauppbót. En — svo bar það óvænta við, að stjórnin ákvað að setja nefnd til að taka allt þetta jafnréttislaunamál, og var ein kona meðal þeirra, sem útnesndir voru. Þetta kom einkum konum mjög óvart, og þær furðuðu sig á þessari óvæntu sanngirni frá stjórnarinnar hálfu, en eru þó vongóðar og gláðar yfir þessu tákni tímanna, sem þær vænta að verði til þess, að fullt samræmi og réttlæti komist á launakjör karla og kvenna. Allir virtust líka taka þessum málalokum mjög vel, og viðkvæðið var hjá öllum: «Þær áttu það skilið».

Vegurinn að virðingunum.

Eftir Ernst Lundquist.

(Frh.)

Hann gekk svo burt að málarammanum og fór að mála, án þess að virða Febo þess að líta við honum með einu tilliti. En þegar hann heyrði hurðina lokast á eftir honum, þá fleygði hann öllum málaraáhöldunum út í horn og æddi fram og aftur um gólfid og sparkaði í allt, sem varð á vegi hans, með reiði, sem auðséd var að átti við allt annað.

«Mascalzone, Mascalzone!» tautaði hann milli tannanna. Tuttugu og fimmm líra! Þeir höfðu ekki metið listagildi hans meira en á tuttugu og fimmm líra! Ef þeir hefðu að minsta kosti heimitað eitt þúsund —

En eiginlega var það vitlaust af honum, að verða reiður. Margótt hafði hann heyrt listafélaga sína í Róm tala um að svona gengi það til, við hvaða list sem menn fengjust. Málara- r, rithöfundar, leikarar, — allir yrðu þeir á einhvernu hátt að múta sér fram. Og það var ekki heldur neitt undarlegt. Margir af bláða-

mönnum lifðu við svo magran kost, að þeir gátu ekki borgað aðstöðarmönnum sínum, heldur neyddu þá til að skrifa til þess að verða þektir, eða þá að fá sér ritlaun á annan hátt, frá þeim, sem höfðu gagn af greinum þeirra. Hann hafði bara gleymt þessu. Hann var svo sokkinn ofan í málarahugsjónir sínar að hann gleymdi öllu í umheiminum í kringum sig, — enda kom sá umheltur honum mjög lítið við. Einkum hafði hann gleymt því, að einkennis- orð þessara tíma eru: Viðskifti eru ekkert annað en viðskifti — hrein og bein kaupsysla.

Meðan hann stóð þarna við málarammann áðan, hafði hann bara altaf búist við að heyra blaðagreinamerkið, hann Febo, sem sat þarna, segja áður en hann fór: «Eftir þessu skaltu iðrast». En hann fór án þess að segja það. — Jæja, hann hugsaði það eflaust þeim mun innilegar.

Nei, aldrei skyldi hann iðrast eftir þessu, hverjar sem afleiðingarnar yrðu af þessari viðureign þeirra. Hann gekk að speglinum, sem hékk úti í horni í herberginu, og beygði sig fyrir sínu eigin andliti í speglinum, blóð- rauðu af vonzku, og sagði:

«Þakka þér kærlega fyrir, Mauro Santine. Þú hefur farið drengilega að. Og eg heiti þér því við drengskap minn, að þessa skal eg aldrei nokkurn tíma iðrast».

Og þetta heit hélt hann samvizkusamlega alla sína æfi, þótt «afleiðingin» léti auðvitað ekki bíða lengi eftir sér, og það bæði nú og síðar.

Febo hafði auðsjáanlega ekki látið stéttar- bræður sína vera óvitandi um, hvað komið hefði fyrir við via Margutta, og hverskonar maður Mauro Santine væri. Því þegar gagn- rýnendurnir fóru nú að koma fram með dóma sína í öllum dagblöðum borgarinnar um lista- verkasýninguna, þá var hvergi minnst með ein- um einasta staf á hans nafni. Og Magdalenu sína fékk hann þegar eftir sýninguna óselda heim til sín aftur.

Og svo leið æfin og árin eins og hingað til, án þess að honum væri veitt eftirtekt. Hann málaði við og við stöku myndir handa ferða- mönnum, sem hinn enski purlitamálari Guy Marston vinur hans sendi honum, þegar hann sjálfur var svo öðnum kafinn, að hann komst ekki til þess. Stundum málaði hann líka «Kær- leiksbrunninn» eftir frummyndinni, ef hann hafði ekkert annað að gera en að eyða hinum litla arfi sínum, sem hann ekki vildi snerta á. Annars lét hann hverjum degi nægja sína þjáningu og málaði þess á milli nokkrar myndir úti í beru lofti í sínum gamla Tizian stíl, lét þær svo á sýningu og fékk þær óseldar

heim aftur, án þess minst væri á þær einu orði í blöðunum.

»Febóe-undirskriftin hafði horfið úr rómversku blöðunum, en þeir, sem komu í staðinn, mintust heldur ekki á Mauro Santine. — Ungi málarinn, sem nú var farinn að hærast, hló að öllu saman í hóp félaga sinna, þar sem oft var glatt á hjalla. Hann var líka af norður-ítölsku bergi brotinn, af smáborgara ætt, og hafði þaðan prautseiga bjartsýni til þess að trúa á hæfileika sína og að hann kæmist að lokum áfram. Það væri bara tímaspursmál, hvenær það kæmi fyrir, því hann gæti ekki komist hjá að sjá sjálfur framför á hverju einasta málverki sínu.

Í þessari glöðu vissu gat honum aldrei dottið í hug að vera árum saman reiður við Febó ræfilinn, sem þó hafði tafið svona lengi fyrir honum. En stundum smáhló hann með sjálfum sér að því, hvaða ánægja það væri, ef hann gæti á einhvern hátt gert rómversku listadómurunum einhverjar brellur. Samvizka þeirra steinsvaf auðsjáanlega, en að hugsa sér ef hægt væri að vekja hana með skellihlátri, sem öll þjóðin tæki þátt í. Ef honum bara gæti dottið einhver reglulega góð brella í hug. — Og hún kom líka loksins.

Mauro bjó mestan hluta af árinu í myndastofu sinni, til þess að spara sér húsaleigu. Hann hafði þar járnruðið sitt á bak við stóra rúmhlíf. En þegar köldu mánuðirnir komu, varð hann altíð að leigja sér herbergi, sem naut sólarinnar. Hann vildi heldur sól en aringlód. Nú leigði hann hjá embættismannsekkju, signoru Sabinu Valeri, sem lifði á því að leigja út herbergi í húsi sínu við via Gregoriana, mjög nálægt myndastofunni hans. Þegar hann kom inn til hennar til að borga fyrstu mánaðarhúsaleiguna, þá sá hann dóttur hennar bregða fyrir snöggvast, sem gæðist út um hálfopnar dyrnar til að sjá hann, og hjarta hans bólgaði þegar upp, eins og brauðpurt sprek eða fnjóskur. Einmitt svona litla mjúklímaða hörundshvita veru, með stór fjólublá barnaaugu og gulrautt brúsanði sólskinshár, hafði hann ætíð dreymt um að fá að tilbiðja og fadma. En sá draumur yrði vist aldrei annað en sjónhverfing eða inmyndun, því vist leit gamla konan út fyrir að vera vænsta kona, en að láta dóttur sína komast í kunningsskap við leigjendur, sem væru svona lausalopalegir eins og Mauro, það var ekki eftir hennar skapi. Til þess var hún alt of hygginn og hagsýn rómversk kona. Fyrsta mánuðinn mátti hann láta sér nægja að mæta Sylvíu litlu — því það hét hún, það hafði dyravörðurinn sagt honum — í stíganum, þegar hún kom af skemtigöngu

sinni, með gamla vinnukonu á hælunum, til að verja hana frá öllum hættulegum árásum. En þegar hann þrýsti sér upp að stigasúlunni berhöfðaður, til þess að hún kæmist fram hjá, þá sá hann á rósröða blænum á kinnum hennar, að hún hafði tekið eftir brennandi augnatillitunum hans, sem drukku hennar ungu fegurð. Honum datt í hug að senda henni nafnlaust ástibréf í bæjarpóstinum, en þá sá hann, að ef hún ekki vissi frá hverjum það væri, þá væri það gagnslaust. En ef hún skildi það, þá gæti hann átt á hættu að sér yrði sagt upp herberginu um næstu mánaðamót og þá væri öll von úti.

Nei, slægari varð hann að vera, ef duga skyldi.

Næsta skifti, þegar hann kom inn til frúarinnar til að greiða húsaleiguna, lét hann sem hann ætti miklu erfiðara með peningana en hann átti í raun og veru, og bað svo fallega og innilega, en þó með sínum gamla vissa glettusvip, sem mamma hans gat aldrei staðist, um að hann mætti heldur greiða húsaleiguna vikulega, í staðinn fyrir mánaðarlega. Ef það fengist, bauðst hann til að greiða einn líra aukreitis um vikuna í rentu. En þá viðbót vildi signora Sabina alls ekki, en samþykkti þegar bön hans um breytinguna á greiðslunni, þótt kynlegt væri, sem sýndi, að hann var ekki hættur að koma sér vel við gömlu konurnar.

Nú hafði hann þá náð því takmarki sínu, að komast í næstu nánd við Sylvíu, svo ekkert bæri á, fjórum sinnum oftar en áður, og ef til vildi fá að sjá henni bregða fyrir, og hver veit? — máské að lokum verða kyntur henni, eða jafnvel hitta hana í matsalnum, ef gamla konan væri úti eða vant við látnu. Og auðvitað skyldi hann búa kyr hjá signoru Valeri líka, þótt vorið kæmi.

Alt fór eins og hann hafði áætlað. Það var eins og Sylvía hefði reiknað út daginn og stundina, sem hann kom, því hún stóð ætíð bak við salshurðina, sem var í hálfu gátt, og roðnaði jafnfallega og í fyrsta sinni, og áður en signora Sabina, sem við hverja heimsókn varð vingjarnlegri og móðurlegri, hafði lokað forstofudyrnunum á eftir honum, þá hafði honum tekist að mæta fjólubláum barnaaugum með undrunarfullri spurningu, en þó ekki óvingjarnlegum. Engin samkynning hafði þó ennþá tekist.

Fyrsta febrúar hafði hann verið heldur bráðlátur og komið of snemma. Pasqua gamla var í salnum og sópaði gólfid með sagspónum. Stólana hafði hún sett alla upp á borðið. Hún bað Mauro að koma inn og fá sér sæti, og biðja eftir signorunni, sem strax mundi koma.

Það var þarna inni í litla herberginu, sem var skreytt með óteljandi smekklausum hlutum, sem Mauro fékk sína stóru lífsreynslu. En hún átti alls ekkert skilt við kærleikann eða hans gullrauðu öldur.

Það fyrsta, sem hann sá, þegar hann kom inn í þetta herbergi, sem hann hafði aldrei áður sett sína fætur inn í, var málverk, sem hékk yfir legubekknum milli tveggja þýzkra prentaðra olíumynda og nokkurra lituðra landslagsbréðspjalda. Honum varð bilt við. Þetta var sannarlega gamalt Feneyjamálverk eftir einhvern af hinum frægu snillingum Feneyja — svo sannarlega sem hann stóð þarna lífandi! Í þessu gat honum ekki skjálfast. Hann dró þykka gluggatjaldið frá, til þess að láta morgunljósið falla beint á myndina. Og nú opinberaði sig ekta málverk af San Sebastiano, undir margra alda óhreindum, bakbundnum við tréð. Það var knémynd, með geislabaug, róslitum skuggum, þunnum, breiðum pensildráttum, þar sem allir sérlítirnir runnu saman við heildarbláinn. — — — El þetta var ekki Tizians æskumálverk, þá var það Giorgiore, kennari hans, ástvinur guðanna, sem dó of ungur til þess sjálfur að verða sér þess meðvitandi, að öll nýrri tíma málalistin mundi fá nýjan anda frá honum.

Mauro var svo hrifinn af þessari sjón, að hann settist ósjálfrátt á stól við vegginn beint á móti málverkinu og starði á það frá sér numinn.

Jú, vist var það Giorgiore — — gamli kæri Giorgiore Zorzo frá Castelfranco! Svona mikla sál hefði Tizian aldrei getað lagt inn í nokkurt andlit — — og þetta dreymandi útlit, þetta kveðjandi augnaráð, sem hinn dauðsærði ungl-ingur, sem fengið hafði banvæna ör í brjóstið, sendi út yfir guðs undurfögru jörð, hið sofandi kveldlega landslag, með sínum sólarlags-himni. — — Þessi angurbliði raunasvipur, var svo eðlilegur og einstæður, eins og að eins eftir Giorgiore, að enginn efi gat verið mögu-legur.

Hann var rétt staddinn upp til að ganga fram að málverkinu til að skoða það dálítið betur, þegar signora Sabina allt í einu stóð beint frammi fyrir honum.

Án þess að gefa sér tíma til að heilsa, rauk hann upp og sagði: «Hvaðan hafði þér fengið þetta málverk?»

Gamla konan varð vandræðaleg.

«Pennan ræfil? Það hefir gengið í arf í ætt mannsins míns sáluga frá alda öðli. Er það máske einhvers virði?» bætti hún við í undrandi róm, sem þó bráðlega breyttist, í slóttulegan kærleysissvip.

«Nokkurs virði? Eg held og er sannfærður um, að málverkið er málað af einum af frægustu málurum heimsins og að það er hálfrar milljónar virði».

En nú kom röðin að soru Sabinu til að fá knéverk og setjast. Hún varð mjög einfeltnisleg á svipinn, þarna, sem hún sat á stólnum, en náði sér þó brátt aftur og sagði:

«Þér eruð að gera gabb að mér. Það er ekki fallega gert af yðure».

«Nei, segið þér mér nú fljótt allt sem þér vitið um þessa mynd, svo skal eg skýra þetta allt nánara fyrir yðure».

«Guð minn góður, eg veit svo gott sem ekkert um það, bara að það er líklega keypt af langa-langafa mannsins míns á uppboði, fyrir æfalöngu síðan, — máske á seytjándu öld. — Sko, einn af forfedrum hans var hirðmeistari hjá Aldabrandini kardinála, og þegar kardinálinn dó — — ja, þetta eru eiginlega æfagamlar munnmælasögur, sem nú eru geymdar undir rykigleyskunnar. — Já, og svo veit eg að það er eitthvað óskiljanlegt þar skrifað aftan á málverkið, niðri undir umgerðinni».

Frh.

Ljóð

eftir Tagore.

Augu þín eru eru spyrjandi og sorghitin. Þau reyna að skilja hugsanir mínar eins og vildi maninn mæla hafið.

Ég hefði swift hulunni af öllu lífi mínu fyrir augum þínum engu hefði ég leynt né eftir haldið. Þess vegna er það að þú skilur mig ekki.

Væri ég aðeins gimsteinn, gæti ég brotið hann í hundrad hluti og tengt þá saman í festi til þess að leggja um háls þinn.

Væri ég að eins blóm, ilmandi, mjúkt og veikt, þá myndi ég taka það af legnum, til þess að prýða hár þitt.

En það er hjarta, elskan mín. Hvar skyldu vera stendur þess og botn? Þú þekkir ekki takmörk þessa konungsrikis þótt þú sért drotn-ing þess.

Væri það einungis augnabliks yndi þá myndi það blómgast í áhyggjulausu brosi, þú gætir séð það og lesið á samri stundu.

Væri það einungis sársauki þá myndi það streyma út í tærum tárur, orðalaust myndu þau endurspegla insta leyndarmál þess.

En það er ást elskan mín. Ómælanlegur er unadur þess og sársauki, takmarkalaus er auður þess og þrá.

Það er eins nærri þér og þitt eigið líf og þú geturðu aldrei skilið það til fulls.

Lítill ágóði!

Fljót skil!

Lítill ágóði!

Fljót skil!

VERZLUNIN

EDINBORG

298 Sími 298

Nýkomid

mest og bezt úrval í bænum af
Vefnaðarvöru og Glervöru.

Vefnaðarvörudeildin:

Alklæði. — Kjólatau, mikið úrval. — Flunel, hvít og mislit.
— Fiðurbelt lérest. — Sængurdukur. — Lakalérest, fl. teg.
— Drengjafataefni. — Rifstau, svört og mislit. — Kven-
skyrtur. — Náttkjólar. — Millipils. — Tvinni. — Smellur.
Og margt, margt, fleira.

Frh. á næstu bls.

Glervörudeildin:

Leir- og postulinsbollar, ótal teg. — Diskar. — Skálar. — Tarínur. — Kartöfluföt. — Fiskföt. — Þvottastell. — Þvottaföt. — Ólíuofnar. — Primusar. og primushausar. — Kola-körfur. — Kolaskúffur. — Bollabakkar. — Brauðhnífar. — Brauðbakkar. — Mjólkurkönnur. — Tepottar. — Kaffikönnur. — Straujárn. — Straupönnur. — Þvottabretti, gler og tré. — Ferðatöskur. — Rottugildrur. — Lampaglös og kveikir. — Sunlight Sápa. — Handsápa. — Fægiduft. — og ótal margt fleira.

 Vörur sendar heim.

Verzlunin Edinborg.

Hafnarstræti 14.

Litill ágóði!
Fljót skil!

Sími 298.

Litill ágóði!
Fljót skil!

Verzl. „Goðafoss“, Laugaveg 5

hefir stórar birgðir af allskonar

hárgreiðum, verð frá kr. 1.80—4.50,

Þvottasvömpum, handsápum, Hæmötum, hárnetaum,

handtöskum, peningabuddum o. s. frv.

Sömuleiðis:

skeggsápum, rakhnífum, rakvelum, slípólum o. fl.

Pantanir út um land eru afgreiddar gegn eftirkröfu.

Kristín Meinholt.